

и бозна де завий, чутъ първи пътъ тъдява
такъвъ и въ небеса тѣй бързо да минава.
И другъ и трети пакъ... Буботи и ехти
на северъ тамъ далечъ, задъ тъмни висоти,
на истокъ и на югъ, презъ хълми и равнини —
като кола кога презъ улицата мине
и свий задъ жгъла по острий калдаръмъ,
кой знае на къде, и тътенъ тъпъ и гръмъ
повлѣла и далечъ подире ѝ. Далече
задъ хълми, тукъ и тамъ, издигне се полека
и свие ивица едвамъ съзиранъ чадъ;
а ето, по-сгъстенъ, задава се отзадъ
и други — стели се полека и възпира,
каточе облаци отъ буря шо се сбира
тамъ нейде и пълзи насамъ и все насамъ.
Ей конникъ мерне се и пролети, едвамъ
съзиранъ, и далечъ пакъ бозна де изчезва.
Нататкъ, дето се реката въ хълма врезва
на югъ, по равний пътъ, край гъстий рекитакъ
вести се конникъ бръзъ, и скрие се, и пакъ
покаже, и лети, — ей прекоу пътъ пресякълъ
сви къмъ града, стълпъ прахъ подире си повлякълъ.

Къмъ вечеръ слънцето преваля. Изъ градътъ,
презъ залисията, кипежа и шумътъ,
нарядко чуе се далеко само някой
да избуботи гръмъ и тътенъ тъпъ; и всякой,
дори дозелъ, за мигъ услуша се така
едвамъ, и залови пакъ съ ударна ръка
подзета работа, че презъ умътъ му смътенъ
досетка минваше — това ще бѣде тътенъ
около Каменградъ какъвто тия дни
не млъкваше, и тукъ и тамо въ долини,
отъ упражнявани по стрелбища дружини...
Къмъ вечеръ слънцето преваля. Тъмносини,
запрели по Арбутъ и горе на Лисецъ,
се пръскать облаци, и топълъ, тихъ ветрець

